

УДК 75.036.071.1(477.83-25) І. Труш

ПЕРІОДИЗАЦІЯ ЖИВОПИСНОЇ ТВОРЧОСТІ ІВАНА ТРУША

Юрій ЯМАШ

*Львівський національний університет імені Івана Франка,
кафедра театрознавства та акторської майстерності
бул. Університетська 1/251, 79608 Львів, Україна,
тел.: 0322 39 41 97, e-mail: kafteatr@franko.lviv.ua*

У статті розглядаються версії періодизації творчості українського художника Івана Труша. На основі аналізу попередніх досліджень та неопублікованих і не відомих широкому колу дослідників архівних матеріалів пропонується новий варіант періодизації живописної творчості художника, подається характеристика періодів.

Ключові слова: Іван Труш, живописна творчість, періодизація.

Творчий і життєвий шлях Івана Труша висвітлений в низці публікацій та монографічних видань, де окреслено конкретні етапи його творчості. Науково обґрунтоване, докладне визначення періодів творчості Івана Труша, особливості його живописної манери та стилістики в окремих часових рамках дуже важливі як при атрибуції робіт, так і вивченні його мистецьких методів. У каталозі виставки, укладеному в рік смерті художника, вперше було запропоновано поділ його творчості на певні періоди [12]. Оскільки І. Труш дуже рідко датував свої роботи, організаторам посмертної виставки 1941 р. нелегко було визначити, до якого періоду належали ті чи інші твори. Художники М. Дмитренко, В. Лісовський, М. Мороз та відомий мистецтвознавець, завідувач відділу українського мистецтва обласної картинної галереї у Львові М. Драган зійшлися на думці, що малярський спадок І. Труша слід поділити за формальними стилістичними ознаками на три періоди: 1900–1914; 1915–1930; 1931–1941 роки. Не зовсім зрозуміло, за якими критеріями вони визначали ці періоди Трушевої творчості, при тому, визнаючи, що тут можуть бути допущені помилки.

Пізніше у найбільшому каталозі Трушевих праць (укладач Я. Нановський), до якого ввійшло 453 картини, список поділено на періоди творчості в інших часових рамках [11]. Перший, академічний період, визначався роками навчання в академії (1891–1897). Другий (1897–1912) Нановський, помилково заперечуючи сам собі, називає першим: “Приблизно 1912 р. закінчується перший період творчості І. Труша, період, який засвідчив, що в історію українського мистецтва ввійшов самобутній митець, який майстерно працює в різних жанрах: пейзажному, портретному та побутовому” [11, с. 5]. Підстави визначення третього (1913–1926) та четвертого (1927–1941) періодів Я. Нановський докладно не пояснює. Дослідник лише зауважує: “У пізнішій творчості Труша помітні глибокі зміни, обумовлені подіями першої світової війни, поневоленням західноукраїнських земель буржуазно-поміщицькою Польщею, посиленням соціального і національного гніту,

проникненням у мистецтво формалістичних течій” [11, с. 5]. У своїй пізнішій праці – монографії, присвяченій художникові, дослідник у каталозі основних творів Івана Труша дотримується власної попередньої періодизації [13]. Як стає зрозумілим з порівняння, версія Я. Нановського не збігається з варіантом періодизації, запропонованим організаторами посмертної виставки 1941 р.

Періоди творчості можна визначати за різними критеріями: часовими, географічними (перебування митця в певних регіонах та країнах), змінами особистого статусу (одруження, народження дітей), соціально-політичною ситуацією, тими чи іншими життєвими подіями тощо. Всі ці зовнішні чинники, безперечно, впливають на результати роботи художника. Від того, як вони відбивались на творчому процесі, сприяли йому чи, навпаки, гальмували, залежала продуктивність праці І. Труша як художника-живописця. В кінцевому результаті продуктивність та інтенсивність творчої роботи суттєво впливає на характер живопису, на стилістичні особливості авторського письма. Тому важливішими від календарних часових рамок є періоди спаду чи піднесення творчого процесу. Можна самостійно намагатись визначити ці етапи, але добру підказку дає сам художник. Дослідники творчості І. Труша і він сам неодноразово вказували, що загальна кількість його творів сягає понад 6 тис. Існує деякий сумнів щодо точності цієї цифри, яка в найкращому випадку може бути приблизною. На 71 році життя І. Труш у своїй автобіографічній статті вказує кількість створених ним робіт [18]. Художник досить самокритично оцінює власний доробок, називаючи свої роботи кічами. В рукописі цієї статті, що зберігається у Національному музеї у Львові, текст журнальний та архівний збігаються лише у цифрах. Художник пише: “Кічів мого пензля випродукував я на протязі 42 літ, по скінченні академії, близько 6000. Крім того, маю близько 400 етюдів з природи, мальованих в останніх 20 роках” [19, с. 6]. Виникає питання, чи міг він у досить похилому віці точно пам’ятати всі свої твори. Насправді художник не згадує цю цифру – він її знає. Вона зафіксована в його записах, які він скрупульозно, з німецькою педантичністю (недарма вчився у німецькій гімназії) веде протягом усього життя. В Архіві Труша (АТ) зберігаються його кишенькові календарики за 30-ті роки минулого сторіччя [20]. В них він нотує щомісяця прізвища своїх покупців, кількість проданих робіт, отримані від продажу суми, подеколи занотовує свої враження та спостереження, записує адреси знайомих. Записи веде українською, польською та німецькою мовами. В календарі за 1935 р. він вибудовує таблицю (текст оригіналу подано німецькою мовою) під заголовком “Produktion” [Таб. 1] Таблицю складають три колонки. Перша особливо важлива, оскільки І. Труш у ній сам зазначає періоди своєї творчості за географічними ознаками. Це три періоди: бродівський, краківський і львівський. У другій колонці вказуються часові рамки, що відповідають географічним періодам. Останній, львівський, поділений на п’ять етапів. Напроти кожної часової рамки у третій колонці поставлені цифри. Пояснень з приводу того, що цифри означають, художник не дає. Після 1933 р. Труш підводить ризику і вказує сумарну цифру. Потім додає 1934 р. з цифрою 154 напроти у третій колонці і знову підводить ризику та фіксує підсумковий результат – 5754 [20, с. 54]. Якщо врахувати, що запис виконаний рукою самого Труша, і порівняти наведені в автобіографії (1940) та календарі (1935) цифри “6000” та “5754”, стає зрозумілим, що йдеться про кількість творів, написаних у той чи інший період (етап). Знаючи кінцевий результат 1940 р., нескладно Трушеву таблицю “Produktion” доповнити та завершити.

Таблиця 1.

Production				
Період	Часові рамки	Вік Івана Труша	Кількість творів	Кількість написаних творів (за рік)
бродівський	до 1891	22	50	
краківський	1892-1897 (5 р.)	23-28	250	50
львівський	1897-1900 (3 р.)	28-31	200	66
-	1900-1913 (13 р.)	31-44	1500	115
-	1913-1917 (4 р.)	44-48	200	50
-	1917-1924 (7 р.)	48-55	2400	342
-	1924-1933 (9 р.)	55-64	1000	111
-	1934-1941 (7 р.)	64-71	400	57
			Усього близько 6000	

До Таблиці 1. додано графу зі середньостатичною кількістю робіт, створених художником протягом року відповідно до визначених ним етапів у конкретних часових рамках, а також графу із зазначенням віку художника. Останнє може дати пояснення щодо продуктивності творчої праці.

Якщо порівняти дві версії періодизації творчості Труша – його власну, авторську, і другу – Я. Нановського, то в багатьох позиціях вони близькі і навіть збігаються. Це стосується власне краківського періоду. Львівський період дослідник поділяє на три частини, які бачимо і в Трушевій версії, однак Труш виокремлює дрібніші етапи. Я. Нановський не зазначає бродівського періоду, і в тому є певна логіка. Час навчання у гімназії не є етапом професійним, хоча, можливо, важливим з іншого погляду. Також можна погодитися з версією Я. Нановського щодо останнього періоду (1924-1941), оскільки запис Труша зроблено лише 1935 р., і тому за фактом

він не міг збігатися з крайньою межею, запропонованою дослідником. Деякі роки на межі періодів у Труша дублюються, і це, очевидно, описка.

Беручи за основу періодизації творчості Івана Труша його власну версію з урахуванням уточнень Ярослава Нановського, можемо запропонувати свій новий варіант періодизації з відповідними назвами (Таб.2)

Таблиця 2.

№ п/п	Період	Роки	Кількість виконаних творів
1	Краківський академічний	1891-1897 (6 р.)	250
2	Львівський, перший (XIX ст.)	1898-1999 (2 р.)	200
3	Львівський, довоєнний (до I-ої світової війни)	1900-1913 (13 р.)	1500
4	Львівський воєнний	1914-1917 (4 р.)	200
5	Львівський повоєнний	1918-1924 (7 р.)	2400
6	Львівський завершальний	1925-1941 (17 р.)	1400

Краківський академічний період (1891–1897) можна характеризувати як час, коли Труш опановує фах. Його навчання не обмежується лише стінами Краківської академії красних мистецтв, яка на той час була однією з провідних художніх навчальних закладів на теренах Австро-Угорщини. Він відвідує музеї, де знайомиться з відомими взірцями європейського живопису. Продовжуючи 1893 р. студії у Відні, як вільний слухач відвідує заняття в Академії образотворчих мистецтв, а також лекції у Віденському університеті, працює у столичних бібліотеках. У кінці навчання у Кракові 1897 р. Труш отримує право на стипендію і на навчання у Мюнхенській академії образотворчих мистецтв. Оскільки стипендія надходить невчасно, він не встигає нею скористатися, однак записується у Мюнхені до приватної мистецької школи художника Антона Ашбе. У цій школі навчаються художники з різних країн, чиї імена пізніше стають відомими. Так, 1897 р. тут навчається Василій Кандинський.

У Краківській академії мистецтв Труш вчився у професорів Ізидора Яблонського, Владислава Луцкевича, Юзефа Унежиського, Леопольда Леффлера, Леона Вичулковського. Особливо корисними для Труша були практичні заняття на пленері, які проводив Ян Станіславський, прихильник французького імпресіонізму, зокрема творчості К. Моне, Піссаро, Сіслея. Наполеглива праця українського студента, його палке бажання оволодіти секретами живопису достойно оцінює керівництво академії. Труш здобуває одну бронзову та дві срібні медалі. Відбуваються також перші публічні презентації малярського доробку майбутнього художника. Він бере участь у виставках студентських робіт, що експонуються у залах Академії мистецтв, і в салонах польського Товариства прихильників красних мистецтв. Значно важливішим, ніж нагороди, отримані під час навчання, для цього періоду творчості Івана Труша було здобуття різнобічних знань, досконалих методик краківської, віденської та мюнхенської художніх шкіл, орієнтирів у новаціях в галузі малярства. Твори Труша краківського академічного періоду трапляються вкрай

рідко. Це зазначає і Я. Нановський у своїй монографії [13, с.16]. Через незначну кількість наявних для дослідження робіт цього періоду визначити їхні характерні стилеві ознаки дуже важко.

Перший львівський період (1897–1900). Після завершення навчання молодий художник оселяється у Львові. Труш докладає великих зусиль, щоб виявити себе і в царині мистецтва, і в суспільному житті. Настав, як зазначає Нановський, "... час творчого формування та швидкого розквіту його таланту, коли митець утверджує себе, як чудовий пейзажист-лірик, своєрідний співець рідної природи, майстер психологічного портрету та побутового жанру" [13, с.17]. Труш активно працює на пленері, вибираючи сюжети для своїх етюдів у Стрийському парку, на Високому замку, околицях рідного села Висоцьке, Бродів, Підкаменя. Плідно художник працює і в жанрі портрета, в якому він застосовує два методи – натурний та фотографічний. Другим методом художник користується рідко – в разі крайньої потреби або коли натура не може (не має можливості) позувати, а також за відсутності персонажа. За цим методом він малює зі світлин портрети Івана Франка, Михайла Драгоманова, Івана Котляревського, Дмитра Пільчикова, Михайла Жученка та кардинала Сембратовича. При зверненні до фотографії І. Труш користується як поліхромною живописною технікою (портрет Сембратовича), так і технікою гризайль, яскравим прикладом застосування якої є портрет Франка (1897) і яку він пізніше застосовує лише у роботах, виконаних за світлинами. Труш–портретист завжди дотримується лише академічних принципів побудови композиції. Це, як правило, зображення об'єкта в три чверті, тло нейтральне, переважно темне. Такий безпрограшний класичний метод як у звичайних, так і півфігурних портретах з руками дозволяє основну увагу засередити на обличчі та руках.

Труш представляє свої роботи на першій українській художній виставці 1898 р., де виставляються як молоді художники, так і митці старшої генерації (К. Устиянович, А. Пилиховський, Ю. Панкевич, О. Скруток, С. Томасевич та ін.). Виставка відбувається з нагоди заснування Товариства для розвою руської штуки, ініціаторами створення якого були архітектор В. Нагірний, художник Юліан Панкевич та сам Іван Труш.

Наступного, 1899 р. у Львові, в залах польського Товариства прихильників красних мистецтв відкривається перша персональна виставка Труша, на якій він представляє 38 робіт пейзажного жанру (за винятком двох портретів кардинала Сембратовича та етнографа Боржковського). Іван Франко відгукується на цю виставку статтею "Малюнки Івана Труша". Письменник так характеризує творчий доробок молодого художника: "... його око милується в красках та сильнім освітленні. То й тягнуть його до себе предмети сильно і ярко забарвлені. Звідси виходить його предилекція до ситої зелені, до лілій, півоній та гвоздиків" [21, с. 61].

Львівський довоєнний період (1900-1913). Як зазначає Нановський, "надзвичайно важливим, переломним у житті і творчості Труша був рік 1900-й" [13, с. 30.]. Однією з важливих ознак цього періоду були численні творчі вакації художника, яких у наступних роках майже не траплялося. Це подорожі на Наддніпрянську Україну (Київ, Канів, Гадяч на Полтавщині), до Криму (Алупка, Алушта, Балаклава, Севастополь), до Італії (Рим, 1902, Венеція, 1908), Хорватії (Ловрана та Абаці, 1901), Єгипту та Палестини (1912), на Гуцульщину.

До Києва митець прибуває з метою написання портретів видатних діячів української науки та культури за завданням Наукового товариства ім. Т. Шевченка.

У Києві Труш успішно працює, малює види міста й Дніпра, пейзажі на Сирці в околицях дачі Драгоманових, читає на запрошення кілька лекцій у Рисувальній школі Миколи Мурашка. Творчий доробок художник презентує 1901 р. на своїй другій персональній виставці у Львові в залах польського Товариства прихильників красних мистецтв.

З подорожей Труш привозить велику кількість натурних етюдів, більшість з яких пізніше служать для великоформатних картин та численних авторських реплік. У цей період, особливо під час вакацій, він починає використовувати власноруч зроблені фотографії як допоміжний матеріал у творчості. Вперше за допомогою фотоапарата він фіксує римські краєвиди, зокрема ділянки та фрагменти славетної Вія Аппія ще 1902 р.

Постійний творчий пошук, розширення тематичної палітри підводять художника до визначення в роботах не тільки власного трактування форми, а й змісту. Низкою творів Труш започатковує тематичні цикли “Про самоту”, “Наше життя”, “З життя пнів”. Вони ще не задекларовані як цикли, але саме в роботах “Самітня сосна” (1901), “Гагілки” (1901), “Великодня процесія” (1901) вже відчуваються філософія та світоглядне сприйняття автора, що пізніше конкретніше проявляється в цій тематиці і характеризуватимуть весь наступний період творчості митця. Це створення великих епічних полотен, таких як “Дніпро біля Києва”, “Могила Шевченка”, “Пам’ятник хрещення Русі”. Аналогічна епічність, пошук широкої панорами простежуються у творах за мотивами вакаційних вражень – “Кримський берег”, “Вія Аппія”, “Венеція”, картинах із зображенням долини Гізе та ін.

Товариство прихильників української літератури, науки і штуки, одним з ініціаторів створення якого був Труш, організовує 1905 р. у Львові Виставку українських артистів, яка по суті стає першою всеукраїнською. В ній беруть участь Ф. Красицький, І. Макушенко, І. Гальвич, М. Жук, М. Бурачек, В. Масляников, Ю. Панкевич, М. Сосенко, А. Монастирський, Є. Турбацький. Сам Труш виставляє низку робіт, у тому числі один з найкращих своїх творів – “Захід сонця в лісі”. Як відзначають рецензенти, він стає улюбленцем львівських критиків [1, с. 252].

У цей період Труш досить успішно пробує свої сили у графіці. Він виконує декілька різноманітних за жанром (портрет, пейзаж, побутові сцени) ілюстрацій для українського літературно-наукового тижневика “Неділя”.

Твори художника, що експонуються 1912 р. на Загальноукраїнській художній виставці в археологічному музеї у Києві, схвально сприймають публіка і критика.

Водночас Іван Труш веде активне суспільне життя, підтримує зв’язки з багатьма діячами української науки та культури, займається видавничими справами, багато пише на літературно-мистецькі теми. Відбуваються важливі події в його особистому житті: одруження, народження чотирьох дітей. Він має постійний притулок – побудований власним коштом будинок, де є місце для праці – простора, світла майстерня.

Львівський довоєнний період (1900–1913) – найщасливіший у творчості та житті Івана Труша. Його ім’я стає широковідомим не тільки в Галичині, але й на Сході України. В цей час він створює полотна, які пізніше стають хрестоматійними в історії українського образотворчого мистецтва.

Львівський воєнний період (1914–1917) для Труша, як і для всіх українців Галичини, був важким і непевним. Внаслідок воєнних дій втрачаються контакти

з Наддніпрянською Україною, помирає Іван Франко, з яким художник мав тісні стосунки понад два десятиріччя. Картини художника слабо реалізуються, і статки родини дуже обмежені. Змінюються і настрої Труша. Нановський зауважує: “У несприятливих творчих умовах Труш почуває себе дуже самотнім. Він віддається роздумам про суть мистецтва, про його роль в житті суспільства” [13, с. 57]. Про цей період відомо дуже мало. Щоб дати повну характеристику тодішнього творчого процесу, бракує насамперед атрибутів за часом картин художника.

Львівський, повоєнний період (1918-1924) мало чим відрізняється від воєнного. Світлим надіям, що виникли з проголошенням ЗУНР та УНР, не судилося збутися. Художник все більше відходить від суспільного життя, мало друкується. Це стосується і наступного періоду, що підтверджує свідок львівської ситуації Григорій Смольський (він помилково називає початок 20-х років третім періодом [10, с. 124].): “Труш цілком усунувся від мистецького руху Львова, і коли всі захоплювались Новаківським, він відсепарувався. Це було приблизно 1921–1935 рр.” [10, с. 125-126]. Єдиною втіхою лишаються пензлі та фарби. Він знову звертається до праці над циклами, але чинить це значно усвідомленіше. Одна з найкращих картин “Самітня сосна”, датована 1919 р., зберігається у фондах Національного музею у Львові. Художник набув уже величезний практичний досвід і працює впевнено, його творча манера поступово змінюється. Власне творчих робіт стає менше, але збільшується кількість авторських варіацій на вдалі сюжети, написані у минулі роки. Це період непевності та невизначеності. Митець задумується над питаннями, куди йти далі у мистецтві, до чого прагнути, чи потрібне воно взагалі. Життя, між тим, змушує художника заробляти на хліб насущний, і йому доводиться продукувати образки, знаходячи маленькі острівці часу для чистого мистецтва. Цифра створених у цей період робіт вражає – 2400. За доволі короткий час митець виконав майже половину творів (40%), що є в його доробку. Така вимушена посиленість праці, коли художник малює задля заробітку, впливає на стилістичні характеристики його письма. Час кардинальних змін у будь-яку епоху вважається найнесприятливішим. Але історія мистецтва доводить, що складні періоди у житті того чи іншого митця часто бували дуже плідними. Цей парадоксальний висновок впливає із поширеної тези – “художник має бути голодним...”

Львівський завершальний період (1924–1941) можна назвати періодом критичної стабільності. Війна завершена і завершена не на користь українського суспільства. Початок останнього етапу Я. Нановський визначає без пояснень трохи пізніше: “1927 рік – завершальний період у творчості художника: його талант досягає небувалого розквіту” [13, с. 64]. Можна погодитись з дослідником у тому, що Труш, абсолютно вільно володіючи малярським ремеслом, завдяки своєму талантові та працездатності, досягає в ту пору найвищого результату у творчості. Сам Труш рік 1927-й вважає роком поліпшення свого матеріального становища. Він пише в автобіографії: “Десь 1927 року зачав я одержувати замовлення на портрети для українських інституцій” [19, с. 6]. Художник живе живописом, але віддатися повністю творчості заважають важкі умови існування, фінансова скрута. Робота в царині малярства у Труша поділяється на дві частини. Одна – вимушена, яку сам художник називає продукуванням образків, малюванням кітчів, творів на поталу замовникам на популярні сюжети. Друга частина – творчі роботи, в яких художник прагне висловити глибокі думки і почуття: “Трохи ліпший мій матеріальний стан дозволив мені бодай почати кілька десятків картин, які є у моїй робітні” [19, с. 7].

Насамперед це картини, які саме тоді з окремо взятих картонів переростають у цикли та серії з чіткою позицією автора (“Про самоту”, “В обіймах снігу”, “Життя пнів”, “Луги і поля”, “Наше життя”, “Єврейське кладовище”). Серія городніх квітів, яку художник створює у себе на присадибній ділянці, поступово переростає у цикл циклу “Квіти”. Труш тепер рідко, в порівнянні з минулими роками, малює великоформатні твори. Більшість його натурних картин, створених у 20-х – 30-х рр., – невеликі картони довжиною не більше 40 см. Такі твори легше продати. Не надто часто Труш бере участь у виставках, та коли трапляється нагода, він все ж експонує свої роботи на художніх виставках польського Товариства прихильників мистецтв. З автобіографічної статті відомо, що його твори демонструвалися у Кракові, на великій краєвій виставці у Познані, ювілейній цісарській виставці у Відні, виставці південно-слов'янських художників у Софії, на виставці промислу і мистецтв у Лондоні [18, с. 42].

Завершальний період для художника досить продуктивний. Більше робіт у середньому за рік він створював лише у повоєнний період. При тому треба взяти до уваги, що в художника почалися проблеми зі здоров'ям, особливо в останні роки життя.

З приходом 1939 р. червоної армії на Галичину, мав би, здавалось, початись новий період у творчості Труша. Однак у кишеньковому календарі художника за вересень 1939 р. немає жодної згадки про продаж картин [20]. У наступні місяці ситуація суттєво не змінюється. Нова влада лише обіцяє закупити твори митця. Єдине, що надихає Труша і додає сили в останні роки життя, – це запланована велика персональна виставка у Києві: “Маю підстави думати, що виставка буде поважною моєю громадською маніфестацією і першим у моєму житті висловом моїх художніх прагнень” [19, с. 7]. Митець у міру своїх сил активно готується до виставки, яка, на жаль, відбувається без нього: 21 березня 1941 р. талановитого українського живописця не стало.

Останній етап його творчості, який триває менше ніж півтора року, ще раз засвідчив нерозтрачену з роками енергію і талант великого художника.

1. *Братковський Р.* Перша вистава української штуки і промислу у Львові. // Літ.-наук. вісник. – 1901 – т. 29. – кн. 2. – С.249-256.

2. *Голубець М.* Сто літ галицького малярства. // Стара хата. – 1925. – №7-10. – С. 140-149, 150.

3. *Гордієнко В.* Листи художника Івана Труша. // Архіви України. – 1966. – №2. – С. 63-69.

4. *Грушевський М.* Друга виставка образів Ів. Труша. // Літ.-наук. вісник. – т. 15. – 1901. – кн.8. – С.108-111.

5. *Грушевський М.* І.Труш. Українська артистична вистава у Львові. // Діло. – 1904. – 3 серпня. – №73. – С.3.

6. *Гудзович М.* Іван Труш // Образотворче мистецтво. – 1940. – №5. – С.10-12.

7. Записка Івана Труша // Національний музей у Львові. – АТ 54888/15, арк. 5.

8. Іван Іванович Труш / Бібліографічний покажчик. Упорядник Костюк С. П. / – Львів. – 1969. – 60 с.

9. Іван Труш. 1969 – 1999. До 130-річчя від дня народження. Матеріали конференції. – Львів. – 2001. – 61 с.

10. Іван Труш. Збірник матеріалів наукових конференцій, присвячених 100-річчю від дня народження. – Львів, 1972. – 138 с.
11. Іван Труш. Каталог творів. – Львів: вид-во Львівського університету. – 1973. 36 с. іл.
12. Іван Іванович Труш. 1869 – 1941. Каталог посмертної виставки. – Львів: вид-во Львівської обл. картинної галереї. – 1941. – 38 с. іл..
13. *Нановський Я.* Іван Труш. – К.: Мистецтво, 1967. – 88 с., іл.
14. *Нановський Я.* Іван Труш // Радянське мистецтво. – 1951, 28 березня
15. *Островський Г. І. І.* Труш. Нарис про життя та творчість.– К.: Мистецтво, 1955, – 35 с. О/ 75.092.У. т-804
16. *Островський Г.* Іван Труш. – К.: Мистецтво. – 1950. – 35 с., 15 іл.
17. *Труш А.* Мій батько – художник // Збірник міжнародної конференції, присвяченої 100-річчю від дня народження. – Львів, 1972. – С. 113.
18. *Труш І.* Творчий шлях художника // Література і мистецтво. – Львів. – 1940. № 2. С. 44.
19. *Труш І.* Творчий шлях художника (рукопис) // Національний музей у Львові. – АТ 54888/175, 8 арк.
20. *Труш І.* Кишенькові календарі. (30-ті рр. 20 ст.) // Національний музей у Львові. – АТ 54888/181, 54 арк.
21. *Франко І.* Малюнки Івана Труша // Літературно-науковий вісник. – 1900. – Т. 9. – Кн. 1. – С. 59-63.

ПЕРИОДИЗАЦИЯ ЖИВОПИСНОГО ТВОРЧЕСТВА ИВАНА ТРУША

Юрий ЯМАШ

*Львовский национальный университет имени Ивана Франко,
кафедра театроведения и актерского мастерства
ул. Университетская 1 / 251, 79608 Львов, Украина,
тел.: 0322 39 41 97, e-mail: kafteatr@franko.lviv.ua*

В статье рассматриваются версии периодизации творчества украинского художника Ивана Труша. На основе анализа предыдущих исследований, неопубликованных и не известных широкому кругу исследователей архивных материалов предлагается новый вариант периодизации живописного творчества художника, характеристика периодов.

Ключевые слова: Иван Труш (живописная творчество), периодизация.

PERIODISATION OF PICTORIAL CREATIVE WORK OF IVAN TRUSH

Yuriy YAMASH

*Lviv Ivan Franko National University
Theatre Studies and actor craftsmanship department
Universytetska Street, 1/ 251, 79608Lviv, Ukraine
tel.: 0322 39 41 97, e-mail: kafteatr@franko.lviv.ua*

The article discusses different cases of periodisation of creative work of Ukrainian artist Ivan Trush. On the basis of the analysis of previous researches and unpublished archive documents, the new variant of periodisation of pictorial creative work of the artist is provided. Besides, the very description of periods is given.

Key words: Ivan Trush, (creative work), periodisation.

Стаття надійшла до редколегії 31.03.2009
Прийнята до друку 23.09.2009